

skiet (Hør!), hvorledes den vil blive eller ikke blive. Altsaa er det ganske ligegyldigt, om jeg, ved at hentyde paa Sammensætningen af en eventuel fælles Repræsentation, bruger Udtrykket ikke umulig eller Udtrykket ikke usandsynlig.

Krabbe: Den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Bessely) har meget rigtigt udtalt, at Tilveiebringelsen af Mandskab er en Besfatning; men, naar han har sagt, at han ikke kunde indsee, hvorfor den danske Rigsdag skulde opgive sin Ret til denne Besfatning — hvis jeg ikke misforstod ham, udtalte han sig saaledes —, saa troer jeg, at han heri feiler; thi denne Ret har man allerede opgivet ved at antage Bestemmelsen i § 2, som lyder: „Tilveiebringelsen af det Mandskab til Lands og Søhæren, som ifølge de bestemte Planer eller de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender udgaaende Love skal leveres fra Kongeriget“. Deri ligger jo, at den egentlige Besfatningsret har Rigsdagen opgivet; thi det er denne Fællesforsamling, der skal afgjøre, hvor stort et Antal hver af de forskjellige Landsdele skal levere til Armeen. Den høitærede Krigsminister har lagt Vægt paa, at Loven for Hertugdømmet Slesvigs Forsatning allerede var udkommen, hvori det er bestemt, at den hele militaire Lovgivning skal underlægges Fællesforsatningen. Men er det ikke Regjeringens egen Skyld? Hvorfor har det høitærede Ministerium tiltraadet Hans Majestæt Kongen at sanctionere Slesvigs Forsatningslov, førend Ministeriet var bekendt med den danske Rigsdags Anskuelse i denne Sag? Den høitærede Krigsminister har tillige udtalt, at det vilde give Anledning til betydelige Collisioner, hvis hver Landsdeel skulde have sin forskjellige Lovgivning i denne Henseende. Det vil jeg gjerne give ham Ret i. Men det vil jo, som jeg tilligemed en anden Taler (Andræ) ogsaa har tilladt mig at ytre, aldeles ikke være vanskeligt for Regjeringen, naturligvis under en vis Forudsætning, at kunne faae denne Bestemmelse forandret, hvilket kan ske ved simpel Lov, og jeg maa derfor ogsaa tillade mig at være af samme Mening som den ærede Taler, idet heller ikke jeg ret indseer, hvorfor den høitærede Krigsminister

for Diebliffet lægger saa overordentlig stor Vægt paa dette Spørgsmaal.

Finantsministeren: Det forekommer mig synderligt, naar en æret Taler har foreskaffet Ministeriet, at det ved dette Ændringsforslag har indtaget et andet Standpunct end det, som ligger til Grund for den nu vedtagne Affattelsesmaade af Grundlovsforandringerne. Ministeriet har visseelig ikke betragtet dette blot som noget Ænskeligt; det Ændringsforslag, der er stillet til § 2, betragtes, som det synes mig, at man maa kunne slutte af hele Ministeriets Stilling til samme, af Ministeriet som noget Nødvendigt og ikke blot som noget Ænskeligt. Jeg troer nu, at der under almindelige Forhold ligger meget liden Vægt paa, om Ministeriet udtaler sig for en Sag som ønskelig eller nødvendig, naar den dog udtaler sig stærkt derfor; men i det nærværende Tilfælde er Sagen noget anderledes, og den Betragtning, jeg dertil vilde knytte, staaer atter i Forbindelse med et Motiv, der synes at lede flere af de ærede Landssthingsmænd, og som ogsaa Een idag udtrykkeligt har udtalt at være for ham det afgjørende Motiv til at afgive sin Stemme i denne Sag. Det synes nemlig, som De Herrer ansee det for at være af afgjørende Vigtighed med Hensyn til denne Sags Stilling, for at den kan tilendebringe det Stadium, som den har at gennemløbe i denne Session, at den ikke kommer tilbage til Folkethinget, men vedtages her i den Form, hvori den er oversendt derfra. I denne Henseende maatte jeg dog gjøre opmærksom paa, at, saaledes som denne Sags Bestaenhed er, vil det jo ikke nytte Noget, at alene Rigsdagens to Afdelinger blive enige derom, saasnart Regjeringen ikke kan beslutte sig til at tiltræde denne Afgjørelsesmaade; naar Kongen ikke tilsidst er enig i de Former, hvorunder Grundlovsforandringerne ere vedtagne af Rigsdagen, bliver man ligesuldt udsat for, at alle de foregaaende Arbejder ere spildte; og, hvad det foreliggende Ændringsforslag angaaer, troer jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at det fra Regjeringens Side maa betragtes som omtrent det Samme som en Forskaffelse af hele Sagen, naar dette Ændringsforslag ikke gaar igjennem. Der kan jo vist